

waft kahhe päwa eest seie tulnud.

Robert. Olgo küil nenda; agga ei's teie ei mäleta; et teie tunna, mullo ka siin ollite; sest on nüüd kaks aastat ja kahhe ja nädalat teed. Efs olle teie meles, et meie siis padiga siin kaimas ollime; kui halle meel teil minno isä willetsusse pärrast olli; kui wägga teie temma järrele kulasite, puhhas sepärrast, et teie tahtsite temmale ja meile head teha. Teie ollete minno isä raudust peästnud, ollete temma sugguwõssa murrest peästnud; ja need keif ihaldawad teid nähha sada. Tulge, wotke ossa meie rõnust. Rõmo piisfarad teie filmist, wolago ühte, meie tanno-piisfarattega.

Herra. Taasa, mo söbber; teie wot tate mind teise eest.

Robert. Ei mitte, kallis Herrra. Teie näggo on allari minno meles, minno südda mes olnud. Teie ollete sesamma, ja minna ei

ei wotta teid mitte teise eest. - Tulge minnoga ärra, ma pallun wägga!

Herra watas tõssit wiisi Roberti peäle ja ütles: Söbber, teie tete minuule waewa ja teie isä ei sa sest ühtegi abbi. Ehf minna heidan agga selle inimesse näo peäle, fedda teie rägite.

Robert wastas: Mikspärrast ei sori teie minno so-useltsile sedda õine, et nemmad sedda nähha saaksid, kes neile keigeüllemat head on teinud? Kuida wote selle tanno ohwri wasto seista, mis meie teie helde süddamele olleme tootanud?

Herra jäi wait; temma südda kihwatas temma sees. Tubba ta piddi Robertile woi must jätna; agga temma sundis omma süddant, astus jonega kõrwale ja pugges rahwa wahhele, mis seäl tungus kous olli. Robert ei joudnud tedda kätte sada, ei sanudki tedda ennam nähha, ja kandis se ülle kahjo kibbeda nuttoga.